

egen, dels Konens, søge Kommunen for at faa Ophold paa Hospitalet, hvilket de ogsaa fik, og som Bevis paa, hvorledes Manden i det hele var, skal jeg anføre, at han bestræbte sig af al Kraft for at betale tilbage til Kommunen, hvad den havde ydet ham under hans Egendom. Saaledes betalte han for 9 Aar siden 175 Kr. tilbage til Kjøbenhavns Kommune for den Hjælp, den havde ydet ham tidligere. Senere kom han atter paa Hospitalet, og da han kom ud derfra og fik Arbejde igen, afbetalte han 11 Kr. Men senere blev han igen arbejdsløs, og maatte søge om Husleje- og Brødbjælp. Det synes at have sat Kronen paa Bærket; thi da han henvendte sig til Magistraten med denne Anmodning, blev der svaret ham: „De maa vides ud“. Efter at have opholdt sig her saa længe, og skjønt han jo egentlig kunde siges at være dansk, eftersom han var født i Slesvig i den danske Tid, maatte han virkelig rejse afsted til Tønder, men af sær Naade fik Kone og Børn Lov til at blive, hvilket de stod sig bedst ved, fordi de havde Forbindelser her i Landet. De vilde have været meget ulykkelig stillede, hvis de allesammen skulde have været til Slesvig, mere ulykkelig stillede, end hvis Manden alene kom afsted, men det er dog egentlig vel haardt, at en Familie, der har levet sammen i saa mange Aar, skal skilles ad paa den Maade, fordi den er henvist til at faa en lille Smule Understøttelse. — Et lignende Tilfælde fandt Sted med Hensyn til en Normand. Han havde opholdt sig her i 20 Aar, været gift i 16 Aar med en dansk Kvinde og havde 8 Børn. Han havde arbejdet 12 Aar paa et og samme Sted, altsaa kan man dog ikke sige, han var en slet Person; naar det er beviist, at han har arbejdet saa længe paa et Sted, maa han være en dygtig Arbejder og en paalidelig Mand, og hvad mere er, han har ved at have arbejdet saa længe her i Landet sikkert fortjent saa meget til det danske Samfund, at det dog skyldte ham en Smule Forsørgelse, naar han kom i Nød og Glenbighed; men ham truede man med Advisning. Hvorvidt den virkelig fandt Sted, skal jeg ikke kunne sige.

For flere af de her nævnte Personers Vedkommende er det at bemærke, at de paa den Tid, da Advisningsordren kom, faktisk havde Arbejde og tilbød Kommunen at afbetale paa Gælden, men det blev nægtet dem, i alt Fald foreløbig. Jeg kan, som sagt, ikke sige, om alle de Folk, jeg her har nævnt, virkelig ere blevne uviste, men alene dette, at man har kunnet true dem med Advisning og selvfølgelig ment at kunne gøre

det i Kraft af en Ret, som Autoriteterne havde, viser, hvor slet Udlændinges Stilling er her i Landet. Naar jeg ser hen til den Maade, hvorpaa man behandler Fattigvæsenet for Djebliffet, ser jeg, at man med Hensyn til Kommunernes Forsørgelse af danske Folk mere og mere kommer bort fra Hjemsendelsesretten. Det er mig bekendt, at der i det Udvalg, som er nedsat i det andet Ting med Hensyn til Fattigloven, er en stærk Stemning for at indskrænke Kommunernes Ret til at hjemsende Folk, naar de modtage Understøttelse. Jeg tror ogsaa, det er en rigtig human Retning at gaa i, for det at „hjemsende“ Folk, vil i Virkeligheden ikke sige at sende dem „hjem“, men det vil sige at sende dem til et Sted, hvor de ere vildfremmede og blive meget mere ulykkelig stillede end tidligere. Naar man er kommet ind paa dette overfor danske Borgere, mener jeg, man skylder Udlændinge her i Landet det samme og bør ikke jage dem ud af Landet, fordi de faa Understøttelse. Jeg kan derfor ikke gaa med til, særlig ikke af det paaberaabte Hensyn til Fattigbyrden, at indskrænke Afdgangen til at erholde Indfødsret. Jeg mener, at de udenlandske Arbejders Stilling, som kommer her ind i Landet — mange Gange ere de blevne trukne herind — er slet nok, som den er, og jeg vil ingenlunde gaa med til paa nogen som helst Maade at forværre den.

Judenrigsministeren (Singer Slev): Udvalget har jo indstillet Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, og hvad angaar Bemærkninger, som Udvalget har fremsat i Betænkningen, og som isørigt ere i Samklang med tidligere Udtalelser, da har jeg ikke noget derimod at erindre. Det er et Princip, som følges her, og jeg tør vistnok sige, i alle Lande, at for at der kan gives en Mand fuld Indfødsret eller Statsborgersret, saa undersøger man, om han er i Stand til økonomisk selvstændig at bestaa i det Land, som han har valgt at ned sætte sig i, og jeg tør sige, at vi i den Henseende ere overordentlig liberale. Det turde være, at naar det nærmere undersøges, vil det befindes, at man her lettere end de fleste andre Steder giver Folk Afgang til at betragtes lige med Landets Børn; det er jo det, der her er Tale om. Nu siger den ærede sidste Tale, at der kommer mange, som vi hente her ind i Landet, og det ærede Medlem mener da, at de ikke faa en saadan Løn, som virkelig surrogerer deres Arbejde. De blive ikke lønnede paa passende Maade for det Arbejde, de præstere her i Landet, og derfor skulle vi tillægge dem særlige Rettigheder, som ikke